

Soumrakem dne utichl třesk zbraní a Planinou Větru a Bouří se rozhodl klid.

Okamžik střetnutí skončil. Nad bitevním polem se těžce vznášely chuchvalce dýmu

a kam až oko dohlédlo zela spálená zem, pokrytá troskami a těla padlých bojovníků.

Hlína rozrytá kopyty koní tiše vpíjela jejich krev a nářek raněných pomalu zmíral

v mrazivém objetí všudypřítomné smrti. Dábel byl spokojen a sám olibě si prohlížel

své vydařené dílo. Nezůstal nikdo.

Jen uprostřed pole, opřený zády o staletý dub seděl starý válečník.

Tvář měl zbrázděnou nesčetnými vráskami a šrámy prožitých bojů.

Již věděl, že přišel

jeho čas, a tak smířen s osudem jen tiše čekal a jak síla pozvolna opouštěla jeho

rozbité tělo, zčernalými rty šeptal svou poslední modlitbu.

Slunce se zvolna klonilo k západu a lehounký večerní vánek mu hladil rány

a odnášel jeho slova až někam vysoko k oblakům...

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé

přijď království Tvé, buď vůle Tvá, jako v nebi, tak i na zemi

a odpočinutí věčné dopřej mi Pane můj, neboť vím, že jsem zhřešil

a duše má bloudí v temnotách...

A druhům mým padlým, těm dopřej jen mír

ať zem je jim lehká v jejich spánku věčném

a proměň je v bouři, co sídlí v oblacích

ať létat mohou navždy Tvou krajinou

Už můj Pane voláš a já musím jít

tou nejdelší cestou na pouť poslední

já prosím Pane ještě chvíli mi dej

ať západ slunce naposled uvidím

Já žádám Pane, odpusť hříchy mi mé

ať dábel ztratí svou moc nade mnou

v Tvou náruč spěchám, buď vůle jen Tvá

teď navěky jen věkův duši mou opatruj...